

Sygn. akt II K 818/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Żmijewska

Protokolant: Anna Bobrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia 2016 r., 17 stycznia 2017r, 28 marca 2017r, 23 maja 2017r, 18 lipca 2017r, 26 września 2017r sprawy:

K. Ś., s. W. i D. z domu M., ur. (...) w G., karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 kwietnia 2016 r. w łączniku pawilonu centralnego Zakładu Karnego w G. znieważył funkcjonariusza Służby Więziennej por. B. S. (1), podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych z prowadzonymi zajęciami sportowymi, słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

I. oskarżonego **K. Ś.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, kwalifikowanego z art. 226 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. D. kwotę 1151,28 zł (tysiąc sto pięćdziesiąt jeden złotych i dwadzieścia osiem groszy) tytułem wynagrodzenia za udzielenie oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu, w tym kwotę 215,28 zł (dwieście piętnaście złotych i dwadzieścia osiem groszy) tytułem podatku VAT;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **K. Ś.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości oraz wymierza mu opłatę w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych.

Sygn akt II K 818/16

UZASADNIENIE

Pokrzywdzony B. S. (1) jest wychowawcą do spraw sportu w Zakładzie Karnym w G.. W dniu 18 kwietnia 2016r po godz. 09.00 – w ramach swoich obowiązków - udał się do łącznika pawilonu centralnego oddziałów (...) i (...) celem wyprowadzenia na salę gimnastyczną skazanych, którzy zadeklarowali chęć udziału w zajęciach sportowych. Gdy przyszedł część skazanych już czekała gotowa do wyjścia, był wśród nich oskarżony **K. Ś.** oraz **Z. G.** i **A. K.**. Jeden ze skazanych – **A. L.** – rozmawiał jeszcze przez telefon umieszczony na korytarzu. Pokrzywdzony polecił mu by kończył rozmowę bo wychodzą na zajęcia. Wówczas oskarżony powiedział „dzwoń kurwa on ci nie będzie mówić kiedy masz dzwonić”. Zaskoczony B. S. (1) zwrócił się do oskarżonego by powtórzył to, co powiedział wówczas oskarżony oświadczył „to co kurwa słyszałeś”. Słyszac pokrzywdzony poinformował oskarżonego, iż w tym dniu nie pójdzie

na zajęcia sportowe i zostanie sporządzony wniosek o wymierzenie mu kary dyscyplinarnej. Wówczas K. Ś. wyzwiał pokrzywdzonego mówiąc „kim ty kurwa jesteś, zaraz ci przypierdolę, mam na ciebie wyjebane”. Mówiąc to ruszył w kierunku pokrzywdzonego po czym odszedł ponownie za kratę gdzie przejęli go oddziałowi R. S. i K. P., którzy właśnie podeszli prowadząc kolejnych osadzonych.

Po tym zajściu pokrzywdzony udał się z pozostałymi osadzonymi na zajęcia sportowe. Po ich zakończeniu przekazał wychowawcy oddziału mieszkalnego relację z tego co się wydarzyło.

dowód : zeznania B. S. (1) k. 3-4, 153v-154

wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej k. 2

zeznania Z. G. k. 90-91, 212v (w części)

zeznania A. K. k. 93-94, 212v-213 (w części)

zeznania A. L. k. 213 (w części)

Oskarżony K. Ś. urodził się (...) w S.. Obecnie przebywa na wolności. Ma wykształcenie podstawowe. Obecnie nie pracuje. Jest kawalerem, nie ma dzieci, nie ma nikogo na utrzymaniu. Był uprzednio karany sądownie.

Podczas pobytu w Zakładzie Karnym zachowanie oskarżonego określano jako niewłaściwe. W stosunku do przełożonych nie zawsze zachowywał się w sposób regulaminowy, zdarzało mu się użyć wulgaryzmów przejawiając tym negatywne nastawienie do funkcjonariuszy. W grupie skazanych funkcjonował poprawnie lecz w oparciu o zasady podkultury przestępczej. Wielokrotnie karany dyscyplinarnie. W stosunku do popełnionych przestępstw odnosił się bezkrytycznie. Zakład karny opuścił 12.06.2016r

Biegli psychiatrzy powołani na etapie postępowania przygotowawczego zgodnie wskazali, iż po zapoznaniu się z aktami sprawy, przeprowadzeniu wywiadu od oskarżonego i zbadaniu jego stanu psychicznego nie stwierdzają u ww. choroby psychicznej w sensie psychozy jak też i niedorozwoju umysłowego. Stwierdzają uzależnienie mieszane od alkoholu i substancji psychoaktywnych oraz osobowość dysocjalną. W chwili czynu nie miał on zniesionej ani ograniczonej zdolności rozpoznania czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. Może brać udział w postępowaniu.

Dowód: oświadczenie oskarżonego – k. 35-35v

karta karna – k. 109-111, 239-241, 387-389

opinia z Zakładu Karnego k. 11, 407

odpisy wyroków : k. 51-62 II K 561/14 z uzasadnieniem

opinia sądowo-psychiatryczna k. 80-85

K. Ś. został oskarżony o to, że w dniu 18 kwietnia 2016 r. w łączniku pawilonu centralnego Zakładu Karnego w G. znieważył funkcjonariusza Służby Więziennej por. B. S. (1), podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych z prowadzonymi zajęciami sportowymi, słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego, oskarżony K. Ś. nie przyznał się do znieważenia funkcjonariusza i wniósł o przesłuchanie wszystkich osadzonych, którzy wówczas z nim byli, a także o ustanowienie dla niego obrońcy z urzędu oraz zabezpieczenie zapisu z monitoringu w ZK. (k. 35-37)

Na pierwszy termin rozprawy oskarżony nie stawił się prawidłowo zawiadomiony. Sąd odczytał uprzednio złożone przez niego wyjaśnienia.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 35-37, 153v

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne sąd oparł na zeznaniach złożonych przez pokrzywdzonego B. S. (1). Przedstawiona przez niego na etapie postępowania przygotowawczego (k. 3-4) jak i przed sądem (k. 153v-154) relacja z wydarzeń do których doszło w dniu 18 kwietnia 2016r na terenie Zakładu Karnego w G. jest pełna i wewnętrznie nie sprzeczna. Znajduje ona w znacznej części potwierdzenie w zeznaniach złożonych przez osadzonych : Z. G. (90-91, 212v) i A. K. (93-94, 212v-213). Obaj wymienieni świadkowie potwierdzili zarówno to, że doszło tego dnia do kłótni pomiędzy pokrzywdzonym jak i oskarżonym jak i to, że w jej trakcie oskarżony używał słów wulgarnych.

Zeznania pokrzywdzonego sąd uznał za wiarygodne w całości. Co do zeznań wymienionych powyżej świadków sąd odmówił im przymiotu wiarygodności jedynie w tym zakresie gdzie cytowali oni słowa użyte podczas kłótni przez oskarżonego. W opinii sądu świadkowie nie chcąc narażać się na zarzut składania fałszywych zeznań ale też by uchronić oskarżonego przed poniesieniem odpowiedzialności za popełnione przestępstwo przyznali, że używał słów wulgarnych choć w zwrotach bardziej ogólnych nie odnoszących się bezpośrednio do pokrzywdzonego.

Pozostałe przesłuchane w sprawie osoby nie były bezpośrednimi świadkami wymiany zdań pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym.

Funkcjonariusze : K. P. (k. 45-46, 154v) oraz R. S. (48-49, 154-154v) w tym czasie pełnili służbę ale wykonywali swoje obowiązki związane z wyprowadzaniem z cel osadzonych i doprowadzaniem do wychowawcy do spraw sportu. Zeznania te sąd uznał za wiarygodne jednak nie stanowiące podstawy do czynienia ustaleń faktycznych.

Osadzeni : D. M. (k. 330), M. G. (k. 332), S. B. (k. 390v), Z. S. (k. 390v), R. W. (k. 391), K. M. (k. 391), P. M. (k. 391v), N. K. (k. 391v), K. L. (k. 391v), S. D. (k. 391v), S. P. (k. 413v), którzy - zgodnie z informacją przekazaną przez Zakład Karny – uczestniczyli tego dnia w zajęciach sportowych, a więc byli wyprowadzani z cel celem przejścia na salę gimnastyczną w złożonych zeznaniach podali, iż nie byli świadkami sporu pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym. Sąd uznał te zeznania za niepolegające na prawdzie, a stanowiące próbę ochrony oskarżonego (wówczas współosadzonego, uczestnika podkultury przestępczej) od poniesienia odpowiedzialności za popełnione przestępstwo.

Za wiarygodne zarówno w zakresie ich autentyczności jak i zawartej w nich treści sąd przyjął zebrane w sprawie dowody z dokumentów. W poczet materiału dowodowego sąd zaliczył również opinię sporządzoną na potrzeby tego postępowania przez biegłych psychiatrów. Wydana opinia jest pełna, nie zawiera sprzeczności. Powołani biegli odpowiedzieli na wszystkie postawione im pytania a sformułowane wnioski w sposób należyty uzasadnili.

Dokonując takiej oceny zebranych w sprawie dowodów Sąd przyjął wyjaśnienia oskarżonego jako wiarygodne jedynie w zakresie dotyczącym jego spotkania z pokrzywdzonym w dniu w dniu 18 kwietnia 2016 r. i przebywania w tym czasie w Zakładzie Karnym. Wyjaśnienia co do tych okoliczności są zgodne z zeznaniami B. S. (2) i pozostałych funkcjonariuszy przesłuchanych w sprawie.

Sąd nie dał natomiast wiary oświadczeniu oskarżonego co do tego, że nie znieważył on funkcjonariusza. Przedstawiona przez niego wersja zdarzenia nie znajduje oparcia w innych zebranych w sprawie dowodach. Przeczą jej zeznania pokrzywdzonego jak i osadzonych Z. G. oraz A. K..

Przedmiotem czynności wykonawczej typu czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. jest znieważenie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej.

Przez zniewagę należy rozumieć takie zachowanie, które według zdeterminowanych kulturowo i powszechnie przyjętych ocen, stanowi wyraz pogardy dla drugiego człowieka lub organu stanowiącego w art. 226 § 1 przedmiot bezpośredniego działania.

Zniewagi można dopuścić się słowem, gestem, pismem, rysunkiem. Wydaje się, że znieważenie człowieka może być popełnione tylko w postaci działania. Zaniechanie nie może realizować tego znamienia określoności czynu.

O tym, czy dana wypowiedź ma charakter zniewagi, decydują kryteria obiektywne, a nie odczucia znieważającego i znieważonego. Jeżeli dana wypowiedź obiektywnie nie zawiera treści znieważającej (o tym może decydować w pewnym stopniu zwyczaj i regionalne obyczaje), a jedynie jako taką odczuł ją adresat wypowiedzi, to brak jest naturalnie przestępności czynu.

Przedmiotem czynności wykonawczej typu czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 jest funkcjonariusz publiczny lub osoba do pomocy mu przybrana

Przestępstwo określone w art. 226 § 1 i 3 charakteryzuje się umyślnością w formie zamiaru bezpośredniego. Wynika to jednoznacznie z określenia znamienia czynności wykonawczej "znieważa" lub "poniża".

Zgodnie z treścią art. 115§13pkt 7 k.k. funkcjonariusz Służby Więziennej jest funkcjonariuszem państwowym.

W rozpoznawanej sprawie, jak wynika to z wiarygodnych zeznań pokrzywdzonego, oskarżony wyzywał funkcjonariusza służby więziennej słowami powszechnie uznanymi za obelżywe tj „kim ty kurwa jesteś, zaraz ci przypierdolę mam na ciebie wyjebane” słowa te były kierowane pod adresem funkcjonariusza w chwili gdy wypełniał on swoje obowiązki służbowe związane z przeprowadzaniem osadzonych na salę gimnastyczną na zajęcia sportowe. Słowa te kierowane do funkcjonariusza padły więc podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków - tym samym oskarżony wypełnił swym zachowaniem znamiona czynu z art. 226 § 1 k.k.

Wobec powyższego sąd uznał oskarżonego K. Ś. za winnego tego, że w dniu 18 kwietnia 2016 r. w łączniku pawilonu centralnego Zakładu Karnego w G. znieważył funkcjonariusza Służby Więziennej por. B. S. (1), podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych z prowadzonymi zajęciami sportowymi, słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe.

Opisane powyżej zachowanie oskarżonego było działaniem bezprawnym w sprawie nie zaistniały bowiem okoliczności wyłączające bezprawność opisanego czynu.

Mając na uwadze rodzaj naruszonego działaniem oskarżonego dobra, którym z mocy art. 226§1k.k. jest swoboda podejmowania decyzji przez funkcjonariusza, a także wolność funkcjonariusza od zachowań innych osób zmuszających ich do określonych działań. Biorąc też pod uwagę motywację jaka kierowała działaniem oskarżonego Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego cechowała wyższa od znikomej społeczna szkodliwość.

W sprawie nie zaistniały, przewidziane w kodeksie karnym, okoliczności wyłączające winę oskarżonego. W tej sytuacji zasadnym stało się przyjęcie, iż oskarżony w pełni świadomie zachował się w sposób niezgodny z przewidzianą w art. 226 § 1 k.k. normą prawną

Wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przez niego przestępstwa Sąd działał – zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 53 § 1 k.k. - według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z treścią art. 226§1k.k., za opisane w nim przestępstwo ustawodawca przewidział karę : grzywny, ograniczenia wolności, pozbawienia wolności do roku

Mając na uwadze fakt, iż oskarżony był uprzednio karany sądownie, za nie znajdujące uzasadnienia sąd uznał wymierzenia kary rodzajowo najłagodniejszej tj. grzywny. Mając natomiast na względzie w szczególności cel wychowawczy za właściwe sąd przyjął wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności w wymiarze 6 miesięcy z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym

W opinii sądu ten rodzaj kary i w tym wymiarze jest adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Kara w tej formie będzie też wystarczająco dolegliwą aby spełnić stawiane jej cele z zakresu prewencji indywidualnej. Obowiązek poddania się rygorom związanym z wykonywaniem pracy na cele społeczne dla oskarżonego, który od lat nie miał żadnych obowiązków będzie zdaniem sądu dużo dotkliwszy niż ponowne umieszczenie w Zakładzie Karnym. Przebywając od lat w więzieniu, uczestnicząc w podkulturze przestępczej, oskarżony wykazywał bowiem, iż pobyt w warunkach izolacji więziennej nie jest dla niego tak dotkliwym jak dla innych osób do tej pory nie przebywających w warunkach izolacji więziennej.

W oparciu o treść art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 4 ust. 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. D. kwotę 1159,28 zł tytułem wynagrodzenia za udzielenie oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu, w tym kwotę 215,28 zł tytułem podatku VAT;

Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził od oskarżonego K. Ś. – jako skazanego w sprawie z oskarżenia publicznego - na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych.